

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3427/2024
28.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Алишић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Јовица Ковачевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2680/23 од 07.11.2023. године, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2680/23 од 07.11.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици П 62/20 од 19.06.2023. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име учешћа у стицању у брачној заједници исплати 88.073,61 евро, са затезном каматом почев од 12.02.2020. године до исплате, у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена до исплате, у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате и да се обавезе тужени да тужиљи исплати трошкове парничног поступка са законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе НБС увећане за осам процентних поена почев од дана доношења првостепене пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 1.305.000,00 динара са законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе НБС увећане за осам процентних поена почев од извршности пресуде до исплате док је одбијен захтев тужиље за исплату законске затезне камате на наведени износ од пресуђења до извршности као и захтев за накнаду судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2680/23 од 07.11.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе туженог да тужиљи на име учешћа у стицању у брачној заједници исплати 88.073,61 евро са затезном каматом од 12.02.2020. године до исплате, у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка од 708.225,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове жалбеног поступка од 213.900,00 динара.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка је тражио и определио.

Испитујући побијану одлуку применом члана 408. ЗПП у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, ... 10/23), Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП на коју се указује у ревизији, с обзиром да се правило о оцени доказа из члана 8. ЗПП у поступку пред другостепеним судом примењује само у ситуацији када се другостепена одлука доноси после расправе одржане пред тим судом, што није случај у овој правној ствари.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља и тужени су закључили брак 1993. године и исте године рођено је заједничко дете. Брачна заједница је фактички престала крајем 2011. године, а брак је разведен 31.03.2015. године. Парничне странке су након закључења брака најпре живеле у породичној кући родитеља туженог у ... а након куповине стана у ... у блоку .. ламела Б, који је био предмет купопродајног уговора од 21.09.2006. године. Уговорне стране у наведеном уговору су АИС д.о.о. из Војке као продавац и тужени као купац, а реч је о стану површине 101,80 м². Уговорена купопродајна цена је износила 60.000 евра. За време трајања брачне заједнице парничних странака купљен је и плац у ..., парцела 3858/4, њива 2. класе, површине 16 а 08 м², који је у катастарским књигама као и наведени стан укњижен на име туженог. Парцела је купљена у целости од средстава које је обезбедио отац туженог. На тој парцели је за време заједнице живота парничних странака започета градња куће, коју је тужени довршио након фактичког престанка заједнице, пошто је претходно продао наведени купљени стан. Стан је отуђио уговором о купопродаји од 30.09.2013. године, за износ од 60.000 евра. Пре закључења брака парничних странака, 03.01.1991. године, тужени је основао и предузеће ВВ комерц Инђија у ком је наредних година остваривао приходе. Предузеће је променило

форму 1998. године у д.о.о. Тужила је одмах по закључењу брака са туженим почела да ради у наведеном привредном друштву где је обављала послове административног радника у предузећу и по потреби и друге послове у производњи везано за паковање поврћа и послове на њиви. Тужила није радила пуно радно време до 2004. године, а од тада је радила пуно радно време, осмочасовно и по потреби и дуже. У краћим временским периодима тужила је радила и у једном козметичком салону у трајању од шест месеци, била је власник продавнице половне робе неколико месеци, радила је све послове у кући, водила бригу о заједничком детету парничних странака и бринула се о баби и деди туженог. Почев од 2004. године па све до 2013. године, до када је тужила радила најпре у ВВ комерц д.о.о. Инђија а затим и новооснованом друштву ВВ С продукт д.о.о. Инђија, које је настало спајањем ВВ комерц д.о.о. и АИЦ д.о.о., месечна зарада тужиле је била најмање дупло мања од зарада туженог који је у предузећу радио као директор. Од оснивања од 2005. године па надаље зарада туженог се кретала од 70.000,00 до 100.000,00 динара и зарада тужиле је у истом периоду била најпре око 20.000,00 динара а затим 45.000,00 динара. Тужени је зараду остваривао и куповином и препродајом аутомобила и пловила, чамаца. Привредно друштво ВВ С продукт д.о.о. Инђија основано је 07.05.2004. године а као оснивачи су у регистар уписани АИЦ д.о.о Војка и тужени. Привредно друштво ВВ С продукт д.о.о. Инђија основано је након постигнутог договора да АИЦ д.о.о. Војка плати дуговање које је у том моменту имао ВВ комерц д.о.о. Инђија, па је за узврат ПД АИЦ д.о.о. у новоосновано друштво ВВ продукт д.о.о. добило већински сувласнички удео 60 % док је удео туженог 40 %. До промене сувласничких удела је поново дошло 2006. године када је решењем АПР усвојен захтев подносиоца регистрационе пријаве и утврђено да је у том моменту 13.11.2006. године удео у капиталу привредног друштва туженог 20 % а удео ПД АИЦ д.о.о. 80 %. До наведеног смањења сувласничког удела туженог дошло је из разлога што је постигнут договор између туженог и његовог оца, те заступника ПД АИЦ д.о.о. да се на име смањења власничког удела туженог у заједничком предузећу од стране ПД АИЦ д.о.о. преда стан који је био власништво тог друштва, што је учињено у форми уговора о промету непокретности који је закључен у Војки 21.09.2006. године и оверен пред Општинским судом у Инђији 22.02.2006. године. Парничне странке су током трајања брачне заједнице од зарада које су остваривале куповале различите покретне ствари од покућства до путничког возила марке Цитроен, који и сада користи тужени.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 171. и 180. став 1., 2. и 3. Породичног закона закључио да су за време заједнице, у периоду од 1994. до 2011. године, парничне странке приходовале 249.429,90 евра у коме је садржан удео тужиле у стицању од 35,31 %, према ком проценту тужилји припада 88.073,61 евро и одлучио усвајањем тужбеног захтева.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтева, уз основан закључак да у конкретном случају нема заједнице имовине странака стечене у току брачне заједнице нити увећања посебне имовине туженог, који би били основ за досуђење траженог новчаног износа тужилји, применом члана 168. и 170., као и члана 180. у вези члана 171. Породичног закона.

Наиме, Породични закон – ПЗ у члану 168. ставу 1. прописује да имовина коју је супружник стекао пре склапања брака представља његову посебну имовину, а у ставу 2. да имовина коју је супружник стекао у току трајања брака деобом заједничке имовине односно наслеђем, поклоном или другим правним послом којим се прибављају искључиво права представља његову посебну имовину. Према члану 170. став 1. истог закона прописано је да ако је током трајања заједничког живота у браку дошло до незнатног увећања вредности посебне имовине једног супружника, други супружник има право на потраживање у новцу сразмерно свом доприносу, а ставом 2. истог члана да ако је током трајања заједничког живота у браку дошло до знатног увећања вредности посебне имовине једног супружника, други супружник има право на удео у тој имовини сразмерно свом доприносу. Чланом 171. ставом 1. истог закона прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину, а ставом 2. да супружници могу брачним уговором другачије уредити своје имовинске односе. Чланом 177. истог закона прописано је да се деобом заједничке имовине, у смислу овог закона, сматра утврђивање сувласничког удела сваког супружника у заједничкој имовини. Чланом 180. ставом 1. истог закона прописано је да ако супружници не могу да се споразумеју о деоби заједничке имовине, деобу заједничке имовине врши суд (судска деоба), ставом 2. да се претпоставља се да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки, а ставом 3. да већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старања о деци, старања о имовини, те других околности од значаја за одржавање или увећања вредности заједничке имовине.

У овој правној ствари доказано је и утврђено да је за време заједнице живота странака стечена непокретна имовина – стан у ..., који је тужени након престанка заједнице 2013. године отуђио, као и парцела 3858/4 на којој је за време трајања заједнице започета градња довршена по разводу брака странака. Истовремено је утврђено и доказано да су средства за куповину стана у ... обезбеђена кроз уступање оснивачког удела туженог у привредном друштву, који је стечен пре заснивања заједнице странака односно средствима из посебне имовине туженог, и то другом оснивачу тог привредног друштва који је уједно и продавац из уговора закљученог 22.09.2006. године, а да је непокретност – плац прибављена искључиво новчним средствима трећег лица - оца туженог и укњижена на туженог. Код изнетог власник предметних непокретности (стана и плаца) које чине његову посебну имовину је тужени, па би у датој ситуацији тужили као бившем супружнику могао припасти само онај износ у новцу којим је допринела увећању вредности те посебне имовине (посебно увећања вредности почетног оснивачког улога туженог чијим је каснијим уступањем прибављен предметни стан) у смислу члана 168. и 170. Породичног закона, а наведене чињенице тужила није доказивала у поступку. У поступку тужила је доказивала, што је и предмет утврђења, вредност оставрене зараде, укупне приходе и расходе домаћинства и стицање новчаних средстава за економско функционисање заједнице странака у периоду трајања брачне заједнице, али не и чињенице од значаја за утврђење увећања вредности посебне имовине туженог током трајања заједнице живота.

Како код наведених резултата доказног поступка произлази да стан представља имовину стечену искључиво заменом посебне имовине туженог, која не улази у режим

заједничке имовине супружника већ представља посебну имовину туженог, као и плац који је тужени стекао бестеретно од стране трећег лица за време трајања брачне заједнице са туженом, да нема увећања посебне имовине туженог у смислу члана 168. и 170. Породичног закона као ни друге имовине која би била основ за примену члана 177. у вези члана 171 и 180. Породичног закона, то сагласно другостепеном пресуђењу, не постоји основ за досуђење тужиљи тражене новчане вредности према постављеном захтеву. Код таквог стања, ревизија неосновано оспорава правилност побијане одлуке, па је применом члана 414. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Будући да трошак састава одговора на ревизију не представља трошак туженог потребан ради вођења ове парнице, применом члана 154. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**